

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

vt mane per orationem dominicam nos introuertamus. 42

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

habitare valeamus, & ipse in nobis. Ad quod omnino requiritur, vt continuum seruemus introspectū in depictam diuinam vnionem, et extrospectum ad nobilissimam & amabilem humanitatē ipsius, ad sequendū ipsum totaliter cū spū, anima & corpore. Etenim talē in animē fundū, in quo vnum cū Deo sumus, accessum habere, verū totius sanctitatis fundamentum exilit: Christūq; iugiter, veluti speculū et exemplū ob oculos versare, & cū intus exteriūq; sequi desiderare, vera virtutū structura est atq; profectus.

Qualiter mane vigilare ad dominum, & per orationem dominicam nos introvertere debeamus. Cap. XLII.

Quisquis in animæ regno Deum inuenire desiderat, et in ipso cum omnibus interioribus suis vniri, cū ipso vnus spūs fieri ac permanere, in Christū Iesum trāsformari & in ipso hic & in aternitate habitare cōcupiscit, de mane ad dñm, vt præfati sumus, vigilare debet, ipso dño dicere: Qui mane vigilāt ad me, inueniēt me. Sedulus ergo ac diligens esse quisq; debet ad introuertendū se in regnū animæ suæ, in quo Deus ipse, qui est vita vitalis, inhabitat & viuit, idq; potissimū matutino tempore, quo etiam sollicitus quisq; erit primā suam cogitationem, amorē, desideriū, intentionē, cor sensusq; in Deum dirigere: per quod diuinæ visitatiōis cāpax efficitur, & cœlestis pater in suprema animæ portione diuinā claritatē suam ostēdit, spiritum nostrū supersplendente lumine sempiterni verbi sui illustrat, aiām abyssali sancti spūs amore perficit, & in oēs animæ vires micantes radios

radios suos diffundit, per quod omnium discretione vir-
 tutum dotatur quilibet iuxta operationem suam. Et hoc
 modo Deus omnipotens exornat regnum, & habitacu-
 lum suum. Ideoque nullum Deo acceptius holocau-
 stum siue sacrificium offerri potest, quam ante omnia primum
 querere regnum Dei & iustitiam eius. Etenim iustitia
 Dei haec est, ut iugiter abnegemus nosmetipsos,
 & in manus domini offeramus ac resignemus spiri-
 tum, animam & corpus nostrum, & quicquid usque habe-
 mus. Quo facto, iam nostri potens efficit Deus ad
 operandum per nos iustam ac virtuosam vitam. Enim-
 vero Christus ipse nos docuit, sic ante omnia primum
 querere regnum Dei & iustitiam eius, promittens ita fa-
 ciendis caetera omnia adiicienda. Modica sane pre-
 cepto, ut non immerito ipse dominus alibi ob nostra dis-
 pensata dolendo, dicat: Filij huius seculi prudentio-
 res (in sua videlicet negociatione) filij lucis in ge-
 neratione sua sunt. Prudentes ergo simus ad no-
 stram introversionem, eo videlicet ubi gratia Dei in
 nobis oritur, & eterna generatio renouatur, ubi & in
 Christum Iesum transformamur: vnde omnis tam operum,
 quam vitae sanctitas procedit. Denique & in ipsa o-
 ratione dominica per redemptorem nostrum instruimur, ante
 omnia nos ipsos in aeterni regni cum Deo unire, ipsumque
 ibidem, quoties orare volumus, primum alloqui, dum nos
 dicere iubet: [Pater noster, qui es in caelis] per quod ni-
 mirum verba introvertimur, ipsumque quod pater noster sit,
 admonemus, a quo facti sumus, & in quo ab aeterno
 fuimus, quodque sempiternam nobis imaginem suam im-
 pressit, & semetipsum intra nos (ut ita dicam) caela-
 uit. Quam obsecro tam repida ac torpens anima esse
 potest, quam non merito haec excitare deberet ad e-
 rigendum sese, ad tam dulcissimum patrem suum in in-
 timum spiritus sui cubiculum, & ad offerendum se in

T ij manus

MARGARITAE EVANG.

manus illius, qui ei de omnibus vult providere? sicq; non pro temporalibus, sed pro æternis ipsum deprecamur, vt videlicet [ipsum in nobis nomē sanctificet] id est, vt anima nostra sempiterni verbi sui lumine pfluatur, & veritatis claritate vestiatur: deinde ipsum intra nos inuitare debemus ac dicere: [Adueniat regnū tuū,] Vt videlicet in nos veniēs possideat, ac moderetur regnū animæ nostræ, quatenus & nos quādoq; regnū illius possidere mereamur, [Vt nihilo minus volūtas eius in nobis sicut & in cælo, fiat,] vbi nimirū oēs tam sancti, q̄ angeli vnus spūs, & vna volūtas cum Deo sunt: quatenus & nos sic vna volūtas, vnusq; spūs esse cū Deo mereamur in terris. Quibus ita præmissis [quotidiani pants postulatio subdēda est] rogādo ipsum pro nutrimento ac cibo animæ & corpori necessarijs, [pro oīm quoq; debitorū ac peccatorū nostrorū dimissione: & ne nos in tentationem inducat,] .i. tentationibus cōsentire permittat, [sed liberet atq; præseruet nos ab omni malo.] Patet ergo q̄a instruimur hic primo, nos intro cōvertere ad benignissimū patrē nostrū, ipsumq; admonere charitatis illius immensæ, qua suum intra nos cœlū cōstituit, & animā nostrā inhabitare dignatur. [Penset hic, qui potest, quanta sit hæc oīpotentis Dei bonitas, q̄ inhabitator ac cibus esse vult animæ nostræ, in quo tota salus nostra consistit, in quantū nos eius inhabitatores, vnusque cū eo spūs esse velimus, & in eius præsentia reuerenter conuersari, eiq; stabiliter inhaerere, & ipsum rogare, vt suū in nobis verbū æternū clarificetur, nomen sanctificetur, anima nostra deiformis efficiatur, & in eam ipse adueniens

ens

LIBER II.

ens eandē exornare, vnūq; secum spūm facere, seipso & oīm sacramentorū fructu cibare ac reficere, ac in se totaliter transformare, ab oībus quoq; peccatis mundare, & ab omni malo liberare ac defendere dignetur: quatenus absq; impedimēto, & omni medio, cū omnibus beatis ac fidelibus spiritibus corā diuina & amabili facie sua iugiter pmanere possit. ¶ Hæc est vera ac diuina oratio, per quā in aīæ fundū introducimur, vbi Deū ipsum in spū et veritate adoramus, vbi nimirū cessat strepitus oris, & magno clamore spūs sine intermissione postulat abyssum diuinitatis. Habet exterior oratio finem atq; principū, sed interior nec finē habet, neq; principū. Per illam fructus, per hanc vero, quæ in intimo spiritus funditur, arborem simul cum fructu offerimus, quæ quidem arbor tres radices habet, q̄ sunt hominis voluntas, desiderium & intentio: per quas arbor ista in terra fertili plantatur, iuxta scaturientem diuinitatis fontem, qui omnia arida corda foecūda reddit, si tamen vna cū Deo voluntas, desiderium & intentio sint. ¶ Quisq; ergo in intimum hunc fundum peruenire, & in eodem permanere desiderat, ille tota diligentia nocte ac die ad hoc sese disponere & applicare debet, vt mane ante omnia quam primum sese in intimum spiritus cubiculum erigat, seque in originale principium suum, in caliginosam patris sui virtutem, vbi sempiternum verbum ipsum perfluit, & amorosa bonitaseius cum amplexatur, inclinet, Deumque feruentius oret, vt omnia interiora sua, & exteriorem simul ac interiorem hominem suum sibi attrahere, secumq; vāire dignetur: quatenus sic eum sequi possit, si-

T iij cut

MARGARITAE EVANG.

cut ipse nos p̄cessit, & ambulare docuit, vt sic
cut ipse in sanctissima humanitate sua per interio-
riore hominem suum in diuina vnione, in sum-
ma libertate & in diuinitatis fructiōe iugiter per
manebat, exterius vero opus cœlestis patris sui
faciebat, cuius nec minimū p̄ceptum viola-
bat, cum esset summa omnium libertas angelo-
rum: sic & ipse secundū interiore hominē suum
in diuina vnione permanere & exterius, iuxta il-
lius exemplū, vitam suā instituere possit, & per
gratiā eius nec minimum p̄ceptum siue statu-
tū superiorū suorū transgrediatur, vt sic Deo in-
tus exteriusq; placere queat. Et iūc ad introuersi-
onē sui et ad offerendū dño Deo suo primos atq;
nouissimos fructus suos iugiter paratus erit.

Qualiter mane & deinceps per diem ac no-
ctem omnes exteriores consuetudines
intus exercere debeamus. Cap. XLIII.

Proinde, quisquis super omnia Deum ama-
re desiderat, sicut necessarium est omnibus
vitam beatā obtinere volentibus, ille ma-
ne ad sui introuersionem, vt iam dictū est, sedu-
lus esse debet, quatenus omnipotens Deus sit prima
affectio ac desiderii animæ, prima intentio cordis,
& intima spūs affectio. Per quod nimirū Deo in-
spiritum, animā & cor accessus patet. Etenim vt
Deum ex omnibus cogitationibus, ex tota ani-
ma & ex toto corde diligere valeamus, ante om-
nia primum sese anima in diuinā p̄sentiam in-
clinare, seq; totā in manus dñi offerre ac resigna-
re debet, & sicut exterius signo obediētix a som-
no excitamur, sic intus ad dominū euigilare de-
bemus, qui animas nostras pulsans, commouet
& exci-